

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682071008/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Man anbefalede mig, at see »Das grüne Gewölb«, Leierjeneren skaffede Selskab, hvoriblandt vare to Danske, foruden jeg, vi vandrede da hen paa Slottet. »Das grüne Gewölb« er en Suite af Værelser, der, med Hensyn til deres Bestemmelse, have megen Lighed med vort Rosenborg Slot. De vare ellers slet ikke grønne, og ingen vidste heller ret, hvorfra de havde faaet dette Navn. Der vare mange store Borde af Mosaik med Blomster og Frugter, de sachsiske Kongers Billeder hang paa Væggen i Legems Størrelse; her vare Bægere af Sølv og Guld, og et heelt Gemak med Legetøi, af Perler og Ædelstene. Ægte Perler, i deres naturlige Skikkelse, vare anbragte, som det Ledemod, de lignede meest, Sammenbindingen var af Sølv eller Guld. En Perle var saaledes Mave, en anden Hoved eller Been, o.s.v. Jeg saae *Luthers* Ring og hele Skabe fulde af Ædelstene og Kostbarheder, der laae her saa døde, og intetsigende med al deres Glimmer, at jeg var færdig at fortvivle over al den velsignede Righed, der slet ikke interesserede mig. Havde Væggene ikke været af Speilglas, og jeg der, til en Afvexling, kunde see mit eget Ansigt, med hele sin udtalte Kjedsommelighed, og morede mig ved denne, i al Nøisomhed, saa havde det seet ret slemt ud.

Mere end »das grüne Gewölb«, morede mig »das Rustkammer«, Vaaben var ophængt ved Vaaben i de store Værelser; mangen berømt Ridehest, der havde baaret en kongelig Prinds paa sin Ryg, stod her udhugget i Træ, malet og pyntet med Sadel og Bidsel; men endskjøndt Manden, der viiste os om, tidt erklærede, at det var en dansk Hest, Træbilledet forestillede, greb det mig dog lige dybt. Konger og Riddere i Vox, stode, som fortryllede Drabanter, rundt om ved Dørene, og stirrede med deres døde Øine paa os. Der vare hele Skabe fulde af Pile og Pistoler; jeg saae en Tromme af Menneskeskind; jeg saae den Rustning *Gustav Adolph* havde baaret, Dagen før han faldt ved Lützen, og en Sadel, *Napoleon* havde redet paa o.s.v., o.s.v.

Hele Natten derefter drømte jeg ikke om andet, end Dolke og Knive, mægtige Voxbilleder og store Træheste, saa jeg slet ikke havde det godt.

Jeg længtes ogsaa efter det sachsiske Schweitz; næste Dag blev da bestemt til, at begynde denne Udflugt.

Det var en smuk Morgen! jeg gik i den catholske Kirke. Altarløserne vare tændt og der laae i et af Capellerne en deilig Gruppe af Børn, smaa Piger og Dreng, der sang med barnlige Stemmer, idet Solen